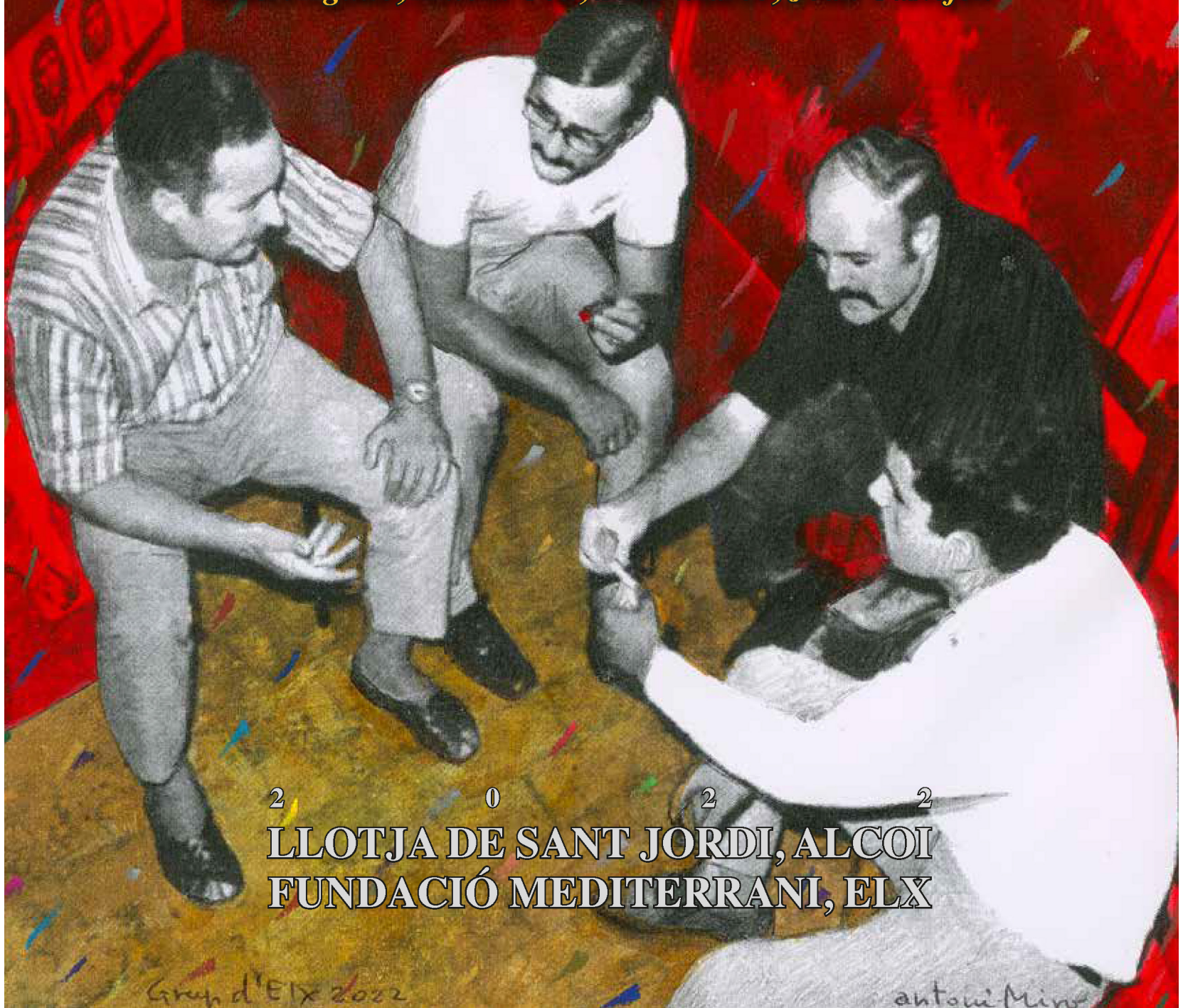

GRUP D'ELX

Albert Agulló, Antoni Coll, Sixto Marco, Joan Castejón

2 0 2 2
LLOTJA DE SANT JORDI, ALCOI
FUNDACIÓ MEDITERRANI, ELX

Grup d'ELX 2022

antoni Miró

J. L. ANTEQUERA

GRUP D'ELX

*Albert Agulló, Antoni Coll,
Sixto Marco, Joan Castejón*

2

0

2

2

LLOTJA DE SANT JORDI, ALCOI
FUNDACIÓ MEDITERRANI, ELX

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Miquel Navarro

Santí Pastor

Josep Sou

Feliu Ventura

Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

TRADUCCIONS: Gabinet de Normalització Lingüística

COMISSARI: J. L. Antequera

IMPRESSIÓ: ASTON LENIER

DIPOÏT LEGAL: A 228-2022

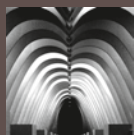
PORTADA: Antoni Miró

Ajuntament d'Elx

MEDI
TERRA
NEO FUNDACIÓN

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT
D'ALCOI

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

E L G R U P D ' E L X (1 9 6 6 - 1 9 7 5)

= GRUPO DELX =	
Autor:	A. COLL
Título:	"L'HOMME"
Medidas:	60x81
	PESETAS
Lienzo y Bastidor	125
Pintura	40
Enmarcado	95
Horas de Trabajo	2.620
Gastos Generales	
<u>Precio Total del Cuadro</u>	<u>2.890</u>

Ens trobem a l'Espanya de 1956, l'ambient artístic està dominat per un llenguatge estètic de caire estrictament realista en el seu vessant anecdòtic-costumista, conseqüència dels ensenyaments que s'impartien a les escoles de belles arts (Madrid, València, Sevilla), que en el cas de València tenia un clar model que impregnava el sistema docent, la figuració luminista del pintor Joaquín Sorolla.

5

El temps de Joaquín Sorolla i la escola luminista va seguir amb vigor més enllà de la defunció del pintor en 1923, va passar el cubisme, el futurisme, l'abstracció, la figuració geomètrica i el surrealisme que van ser els moviments d'avantguarda més importants del primer terç del segle XX, fins a arribar als temps de la postguerra espanyola, quan l'expressionisme americà i l'informalisme prenia el relleu de l'Escola de París i s'estenien per occident, mentre creixia el malestar de les joves generacions i la frontal oposició a un sistema de valors socials que se sostenia en un creixent i frenètic consumisme. Al llarg de 1960 a Europa i els Estats Units apareixen nous moviments artístics amb un evident desig de renovar els llenguatges posant l'accent, lluny de doctrines i eslògans, en la comprensió de la

realitat quotidiana, que ens envolta. Així, ens trobem amb l'Expressionisme Abstracte, Art pop, Art Cinètic, Realisme Social i el Minimalisme.

Els valors clàssics que sustentaven el concepte d'Art van entrar en crisi. Fins a aqueix moment l'obra d'Art cotitzava amb valor d'eternitat temporal, museística i amb un preu intrínsec que perdurava a través dels temps, realitzada amb mestratge i tècniques reconegudes per les Acadèmies o pels crítics d'art que tenien una ploma autoritzada pel mercat i que al costat dels

marxants, imposaven les tendències i gustos d'un públic acostumat a desemborsar bones sumes de diners per a la possessió d'una escultura o un quadre.

Així comença en els anys 60 un procés de *dessacralització* de l'Art (Patuel, 2016) a la recerca de nous camins, que portarien a la seua desmaterialització i a la reducció mental a un pur concepte en què la forma esdevenia en un accident casual summament elegible pel propi artista. Els materials i conceptes utilitzats des de Roma i Grècia passant pel Renaixement s'esvaeixen en favor d'altres sistemes de representació inèdits com els *happenings*, *performances* i instal·lacions. Tot pot convertir-se en Art .

6 Es dirigeix, doncs, l'estètica cap a una major connexió amb la vida quotidiana i els seus problemes del dia, perdent la semiòtica de la transcendència; s'abandona la preponderància del dibuix i el modelatge, i l'Art s'eleva per sobre de categories considerades inamovibles com el cànon, la perspectiva i la proporció, saltant dels suports tradicionals per a escórrer-se com l'aigua entre les mans efímeres del nou artista.

A Espanya la situació de retard estètic s'agreujava per les conseqüències traumàtiques d'una cruenta guerra civil, en què era difícil centrar-se per a buscar nous codis artístics que no foren a remolc dels moviments vigents en la preguerra civil espanyola o que estaven imposant els artistes anglosaxons, al cap i a la fi, vencedors de les conteses de les dues guerres mundials.

El país tradicionalment havia romàs impermeable a totes les avantguardes de la primera meitat del segle XX i amb autèntica bel·ligerància contra les novetats artístiques vingudes de París que tenien el seu punt de trobada des de Napoleó III en l'anomenat "Saló dels Rebutjats".

Quan arriba la postguerra en 1940 a penes hem avançat. Però, en 1959 el president dels Estats Units Eisenhower en la seua visita a Espanya ho canvia tot, acceptant a Franco com a aliat, el país ix del seu aïllament i comença a importar els costums dels Estats Units marcats en aqueix moment per una accelerada febra de producció i consum. La conseqüència pràctica va ser l'adotzenament i alienació de l'home, subjecte a les influències d'un potent mercat del benestar al qual els espanyols de la dècada de 1960, àvids de progrés, identificat amb consum, es van entregar per complet i la joventut europea va intentar canviar amb les protestes de Maig de 1968.

Aquest és el context del qual naixeria el Grup d'Elx en 1966 fruit d'una doble rebel·lió: contestació contra les normes estètiques classicistes-realistes que consideraven antiquades i retrogrades (incidint en el binomi preu-valor de l'obra d'Art), i

rebel·lia contra la mercantilització de la societat, basada en l'estatus, el consum i els diners que, a poc a poc, s'ensenyoria de l'espai i arraconava els valors humans basats en la solidaritat, les arrels i el progrés ben entés. El grup El Paso a Madrid i els artistes que es van aglutinar entorn de Tàpies a Barcelona, van donar el primer senyal. El Ministre de Franco, Ruiz Jiménez fa un pas més afirmant que "l'estat es comprometia a ajudar els artistes a ser autèntics". Si no acceptació, sí que començava una tolerància oficial cap a un art no acadèmic.

El Grup d'Elx es va consolidar en 1966 amb les figures de Joan Castejón (1945), Antoni Coll (1942-2022), Albert Agulló (1931-2018) i Sixto Marco (1916-2002). Els quatre van saber compaginar la pràctica individual i artesanal de l'art amb un plantejament d'intencions elaborat i organitzat a l'estil dels moviments avantguardistes. És a dir, amb un Manifest que expressava la seua manera de pensar, amb Ernest Contreras, un crític d'Art capaç de transcriure a paraules la seua plàstica i coordinar les seues actuacions, i un programa d'acció troncal que bàsicament es dividia en dues branques reivindicatives: no a la mercantilització de l'art i no a la societat massificada i opressora de l'home.

7

Albert Agulló ho resumia en 1971, quan deia:

"El tema, l'objectiu és el mateix, però cadascun li donem un tractament diferent, el nostre Grup és un diàleg estètic amb una problemàtica en la qual tots coincidim: l'home, l'home dins de la societat".

La massificació consumista estaven vivint-la de primera mà en el dia a dia a la seua ciutat, Elx, de mans d'un poble emprenedor que de l'agricultura intensiva va saltar a la indústria especialitzada amb demanda d'elevada mà d'obra, i que en 1961 ja comptava amb 51.000 habitants i una elevada emigració, on es palpava dia a dia els efectes de la societat de consum i la mercantilització de les classes populars. Va aconseguir el Grup d'Elx el que ara es coneix com pensar en global, però actuar en local seguint el deixant de descentralització dels nuclis artístics en ciutats mitjanes com: Alcoiart, a Alcoi; el Grup Pòrtic, a Saragossa; o l'Escola d'Altamira, a Santillana.

"El Grup d'Elx -escrivia el crític Aguilera Cerní- no respon a un únic criteri o tendència, cadascun dels seus components té ben definida la seua pròpia personalitat".

Del Manifest del Grup destaquem el testimoniatge del seu esforç quan afirmen les intencions que consisteixen en "la cerca col·lectiva d'un nou llenguatge capaç d'expressar mitjançant tècniques operatives actuals la nova realitat", o quan posen límit

al mercat de l'art: "Hem assenyalat el preu de cada obra considerant precisament i únicament el contravalor econòmic dels productes, el temps de treball i els materials utilitzats igual que es fa amb qualsevol altra activitat laboral".

Aquesta pràctica econòmica es va abandonar més tard per considerar-la inviable com a obstinació aïllada.

El Grup va romandre molt actiu no sols en les exposicions al públic que van anomenar "Campanyes d'Exposicions Populars" (ES-PO), sinó també en la promoció de taules redones i discussions a través de les "Trobades Artístiques" (EN-ART)¹, la creació a la seua ciutat del Museu d'Art Contemporani d'Elx (MACE) i la gran labor didàctica com a professors en el conegut "Hort del Xocolater", escola-taller de pintura promoguda per l'extinta Caixa d'Estalvis del Mediterrani.

8

1.-En la trobada EN-ART 1 hi van participar, entre d'altres: l'Equip Crònica, Equip Realitat, Yturalde, Michavila, Teixidor, Aguilera Cerní, Antoni Miró, Díaz Azorín, Pau Lau i Sento Masià.

El Grup d'Elx va utilitzar les eines estètiques del seu temps que van significar una revolució antiacademicista, alhora que una eclosió de llibertat de procediments, alternant entre el Realisme Social de nou encuny, l'Art Pop, i l'Informalisme Matèric, influint-se mútuament entre si en les llargues vetlades de conversa i debat que sostenien entre ells en els conciliàbuls de la seua ciutat, en un ambient políticament hostil, que li va costar anys de presó a Joan Castejón.

Amb un insubornable compromís amb l'ètica respecte a la funció social de l'art, es van submergir en l'anomenada civilització de les imatges per a lluitar contra l'home-objecte des dels seus punts de vista plàstics que coincidien en els pressupostos ideològics. El Grup d'Elx va oferir a la societat un testimoniatge en les seues obres de denúncia cap a una forma de vida consumista, immersa en el principi del tangible, i allunyada del principi del plaer de la llibertat al qual tot ésser humà té el dret d'intentar aconseguir, com la clau que obri les portes a totes les estades de la reconciliació.

Acabem amb unes paraules de Sixto Marco pronunciades en 1970:

"Hui els objectius de l'Art no poden ser decoratius, si l'Art no serveix per a humanitzar, no serveix per a res"

JOSÉ LUIS ANTEQUERA

Comissari

A M B G R A T I T U D

“Considerem com a funció de l’artista la de manifestar, mitjançant l’obra, la veritat de l’home i entenem l’home com a ésser concret, històric, situat en una època i en unes circumstàncies” Del manifest del Grup d’Elx. 1969

Cap a finals dels 60 em proposaren formar part del grup que s’havia constituït definitivament amb Albert Agulló, Antoni Coll, Sixto Marco i també amb el poeta i crític d’art Ernest Contreras, com a teòric i inspirador ideològic i pare del manifest. Jo acabava de complir una condemna de més de dos anys per un consell de guerra i començava amb la mili. Vaig agrair de tot cor l’acollida i la possibilitat de compartir tot el que era capaç de donar com autor i company de viatge en aquells temps perillosos i també vibrants d’esperança. Sabíem que no podia durar molt aquell malson que es va iniciar al 36 amb l’alçament militar en contra de la legalitat republicana i que es va instal·lar en forma de por i repressió com una llosa als cors i les ments de tot un poble durant 40 anys.

Les parcel·les de llibertat eren guanyades o arravatades als censors a cop de pols i perícia clandestina.

9

Elx, a finals dels 60, no es semblava gens al que m’havia deixat al 63 quan vaig anar a València cercant l’escola de Belles Arts. L’art i la cultura semblaven imparables: els pintors, la Caràtula, els grups de folk, cineastes de super 8, el venerat Sixto, magnífic pintor i Sant Joan ocasional, l’Antoni Bru, l’Andreu Castillejos, el Club d’Amics de la UNESCO i l’estudi compartit i la bonhomia d’Albert Agulló. Amb eixe clima de “renaixement” a cara o creu caminava el Grup. Els llenguatges plàstics diferents i també els itineraris autodidàctics dels components, a excepció de Toni Coll, ens situava amb una experiència heterogènia però plena de força i compromís ètic i estètic. Ens impel·lia la possibilitat de manifestar, amb el nostre treball, les conclusions més clares i íntimes sobre la llibertat i les transformacions socials unida a les exploracions estètiques.

Crec que per a tots nosaltres va suposar un avenç poderós en la nostra evolució. A més de l’atreviment de posar l’obra a l’abast de qualsevol butxaca, ens nodríem els uns dels altres i el fet de pintar també esdevenia una mena de complicitat solidària amb el més quotidià que era el ferment de les nostres obres: l’ésser humà i les seues circumstàncies.

L’experiència carcerària m’havia deixat unes ganes irresistibles de volar com l’Ícar del conte i vaig aterrar per Canàries a l’octubre de 1970.

La meua participació amb el Grup va ser efímera però molt fecunda. Sent per aquells temps, i sobretot pels companys, una profunda gratitud.

Compartisc la voluntat i celebre la iniciativa de J.L. Antequera i el suport de la Càtedra Antoni Miró d’actualitzar aquella experiència per als ulls d’ara amb aquesta exposició.

JOAN CASTEJÓN
Dénia, primavera 2022

EL GRUP D'ELX DES DELS ULLS D'UN XIQUET GRANDET

Els últims anys 60 i primers 70 del segle XX, van ser els anys de la meua infantesa i adolescència. En eixos anys, pel Grup d'Elx ja hi havien passat diferents artistes fins que s'hi va conformar definitivament amb mon pare, Albert Agulló, Sixto Marco, Toni Coll i Joan Castejón i, ocasionalment, algun altre. Recorde que moltes vesprades, quan jo tornava de l'escola, em trobava amb tots o amb alguns d'ells en una de les tertúlies habituals que tenien, i que també freqüentaven, Tomàs Almela, Andreu Castillejos, Pola Lledó, que era l'única dona que hi participava, i algun més. Les reunions se celebraven a l'estudi de mon pare, ubicat a la planta baixa de la nostra casa familiar, situada a la plaça dels Reis Catòlics, al barri del Pla. S'hi debatién qüestions d'art, estètica, actualitat política, socials, futbol, etc.

10 També em venen a la memòria la pressa i el nerviosisme que els dominaven quan havien de fer alguna exposició, especialment fora d'Elx: es repartien les tasques entre tots..., però Albert Agulló s'encarregava sempre de la part dels embalatges i del muntatge de les peces, ja que anteriorment havia treballat com a fuster ebenista, i en este punt no es fiava de "la creativitat dels artistes". És per això que la resta d'amics, el batejaren com "l'Entrenaor".

Algunes de les mostres del Grup d'Elx van ser molt importants per a les respectives carreres individuals, unes exhibicions que van ser possibles malgrat els migrats mitjans econòmics dels quals disposaven en aquells anys. Algunes de les exposicions dugueren l'obra del grup a Alacant, València, Sòria, Tenerife, Lleó, Madrid, Barcelona, Valladolid, Màlaga, Bilbao, etc., o l'antològica que li va dedicar l'Ajuntament de València l'any 1983.

A més, el Grup d'Elx fou el responsable o impulsor de diverses iniciatives molt importants per a la ciutat d'Elx, de les quals només en citaré tres: les mostres col·lectives *En Art 1* (Encuentro artístico entre Valencia y Alicante, Club d'Amics de la UNESCO, Elx 1970) i *En Art 2* (Discoteca El Algibe, Huerto del Cura, Elx, 1973), i la creació del Museu d'Art Contemporani, un museu pensat sota el franquisme, gestat durant anys i que no fou possible fins a la primera corporació dels ajuntaments democràtics, l'any 1980.

Totes estes experiències, la relació amb els diferents integrants del Grup d'Elx, i altres amics que s'hi relacionaven, em va influir molt i em vaig interessar per la pintura i per altres àmbits relacionats amb el món de l'art. Una experiència humana i vital que em van marcar en uns anys en els quals jo passava de la infantesa a l'adolescència, i que m'han acompanyat al llarg de la vida.

FERNANDO AGULLÓ SERRALTA

Primavera, Abril 2022

“GRUP D’ELX”

SIXTO MARCO "Racataplán" 1955
(Oli sobre llenç, 64 x 85 cm)

SIXTO MARCO "L'Aiguader" 1959
(Oli sobre llenç, 85 x 65 cm)

ALBERT AGULLÓ "Autorretrat" 1959
(Oli sobre llenç, 55 x 46 cm)

SIXTO MARCO "L'Enterrament" 1961
(Oli sobre llenç, 114 x 89 cm)

ALBERT AGULLÓ "Fàbriques" 1962
(Oli sobre llenç, 38 x 46 cm)

ANTONI COLL "Sense títol" 1965
(Cera sobre paper)

ANTONI COLL "Retrato de Angels" 1964
(Oli sobre llenç, 80 x 64 cm)

ANTONI COLL "Sense títol" 1965
(Cera sobre paper)

SIXTO MARCO "Tríptic de la Festa 1. Verge en l'arca" 1965
(Oli sobre llenç, 142 x 140 cm)

SIXTO MARCO "Tríptic de la Festa 3. La Coronació" 1965
(Oli sobre llenç, 142 x 140 cm)

SIXTO MARCO "Tríptic de la Festa 2. L'Àngel" 1965
(Oli sobre llenç, 142 x 140 cm)

JOAN CASTEJON "Coloms" 1965
(Oli sobre llenç, 80 x 90 cm)

15

JOAN CASTEJON "Sobre la Pau" 1965, (*Oli sobre llenç, 52 x 67 cm*)

ANTONI COLL "Sense títol" 1966
(Oli sobre taula, 76 x 57 cm)

ALBERT AGULLÓ "Cap" 1966
(Oli sobre llenç, 61 x 51 cm)

ALBERT AGULLÓ "El crit" 1966
(Oli sobre llenç, 80 x 60 cm)

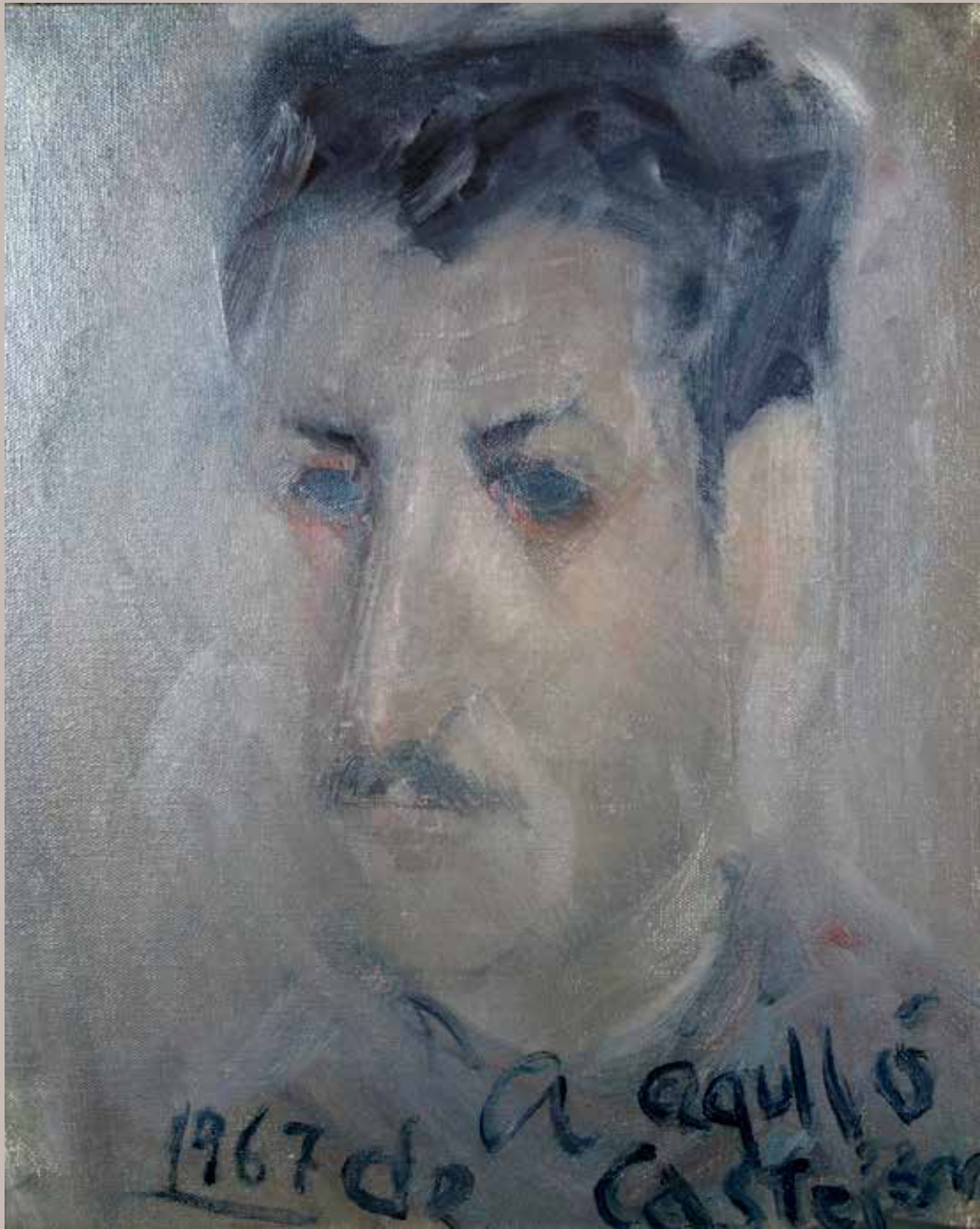
JOAN CASTEJÓN "Fragment de cel·la" 1967
(Cera sobre paper, 68 x 50 cm)

JOAN CASTEJÓN "El pensador de Mislata" 1967
(Cera sobre paper, 65 x 50 cm)

JOAN CASTEJÓN "Dibuixos de la presó" 1967
(Cera sobre paper, 72 x 50 cm)

JOAN CASTEJON "Retrat d'Albert Agulló" 1967, (Oli sobre llenç, 90 x 51 cm)

19

ALBERT AGULLÓ "Impressions I" 1967, (*Tinta xina sobre paper, 32 x 47 cm*)

ALBERT AGULLÓ "Impressions II" 1967
(Tinta xina sobre paper, 47 x 32 cm)

ALBERT AGULLÓ "Presagis" 1967
(Mixa sobre fusta, 130 x 97 cm)

ALBERT AGULLÓ "Nafres" 1967
(Mixta sobre fusta, 80 x 40 cm)

ANTONI COLL "Rostre" 1968
(Bolígraf sobre paper, 16,5 x 12 cm)

ANTONI COLL "Dama" 1968
(Oli sobre llenç, 131 x 97 cm)

ALBERT AGULLÓ "Deshertats" 1968
(Oli sobre taula, 116 x 89 cm)

SIXTO MARCO "Sèrie L'home, Vertical" 1968, (*Oli sobre taula, 96,5 x 50 cm*)

SIXTO MARCO "El Violinista" 1968, (Oli sobre llenç, 47,5 x 31 cm)

ANTONI COLL "Sense títol" 1969
(Oli sobre llenç, 62 x 75 cm)

ANTONI COLL "L'Home" 1969
(Oli sobre taula, 60 x 81 cm)

ANTONI COLL "Sense títol" 1969
(Oli sobre llenç, 62 x 75 cm)

ANTONI COLL "Sense títol" 1969
(Oli sobre llenç, 60 x 73 cm)

SIXTO MARCO "Serie L'home. El Figurat" 1969
(Oli sobre llenç, 130 x 97 cm)

SIXTO MARCO "Serie L'home. 1245" 1969
(Oli sobre llenç, 64 x 54 cm)

SIXTO MARCO "Serie L'home. II" 1969
(Oli sobre llenç, 150 x 105 cm)

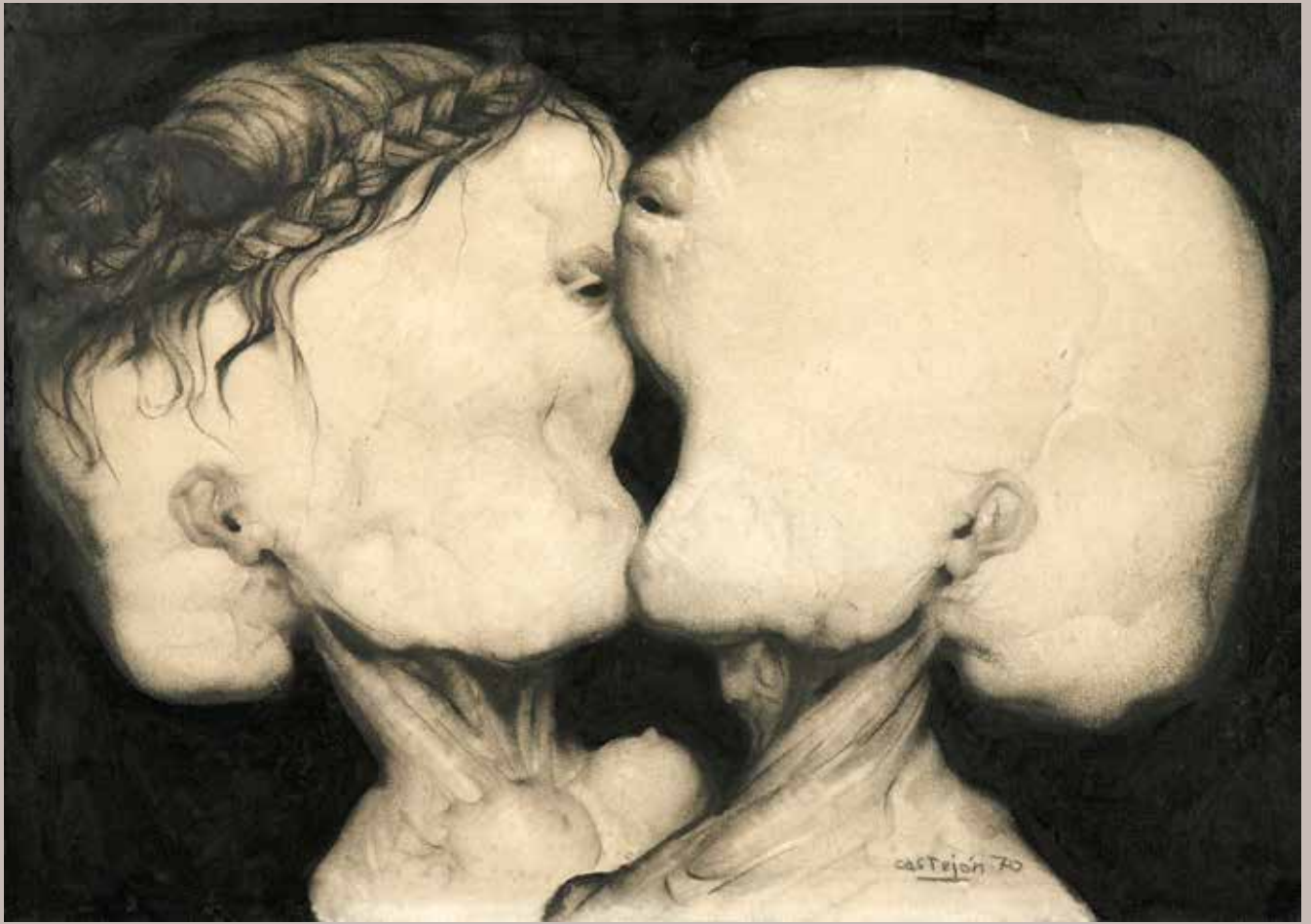
SIXTO MARCO "Serie 3 L'home, La tortuga i el peix" 1969
(Oli sobre llenç, 71,5 x 92,5 cm)

SIXTO MARCO "Sèrie L'home, Frustrats i oprimits" 1969, (*Oli sobre taula, 30 x 82 cm*)

SIXTO MARCO "Sèrie microcòsmica" 1969, (*Oli sobre llenç, 150 x 64 cm*)

JOAN CASTEJÓN "Eros" 1970, (*Cera sobre paper, 38 x 55 cm*)

ANTONI COLL "Sense títol" 1970, (Oli sobre taula, 71 x 58 cm)

ANTONI COLL "Peleando" 1970, (Oli sobre taula, 55 x 48 cm)

ANTONI COLL "Sense títol" 1970, (*Oli sobre taula, 72 x 59 cm*)

ANTONI COLL "Geomètrics Nus" 1970, (*Oli sobre llenç, 72,5 x 59 cm*)

ALBERT AGULLÓ "Filòsof del Règim" 1970, (*Monotip sobre paper, 44 x 36 cm*)

SIXTO MARCO "Sèrie L'home. IV" 1970, (Oli sobre llenç, 80 x 100 cm)

SIXTO MARCO "Serie L'home. III" 1970, (*Oli sobre llenç, 100 x 82 cm*)

JOAN CASTEJÓN "Torn de nit" 1971, (*Cera sobre paper, 65 x 50 cm*)

JOAN CASTEJÓN "El dit-tador" 1972, (Cera sobre paper, 40 x 70 cm)

ALBERT AGULLÓ "Dirigit" 1972, (Serigrafia, 36 x 47 cm)

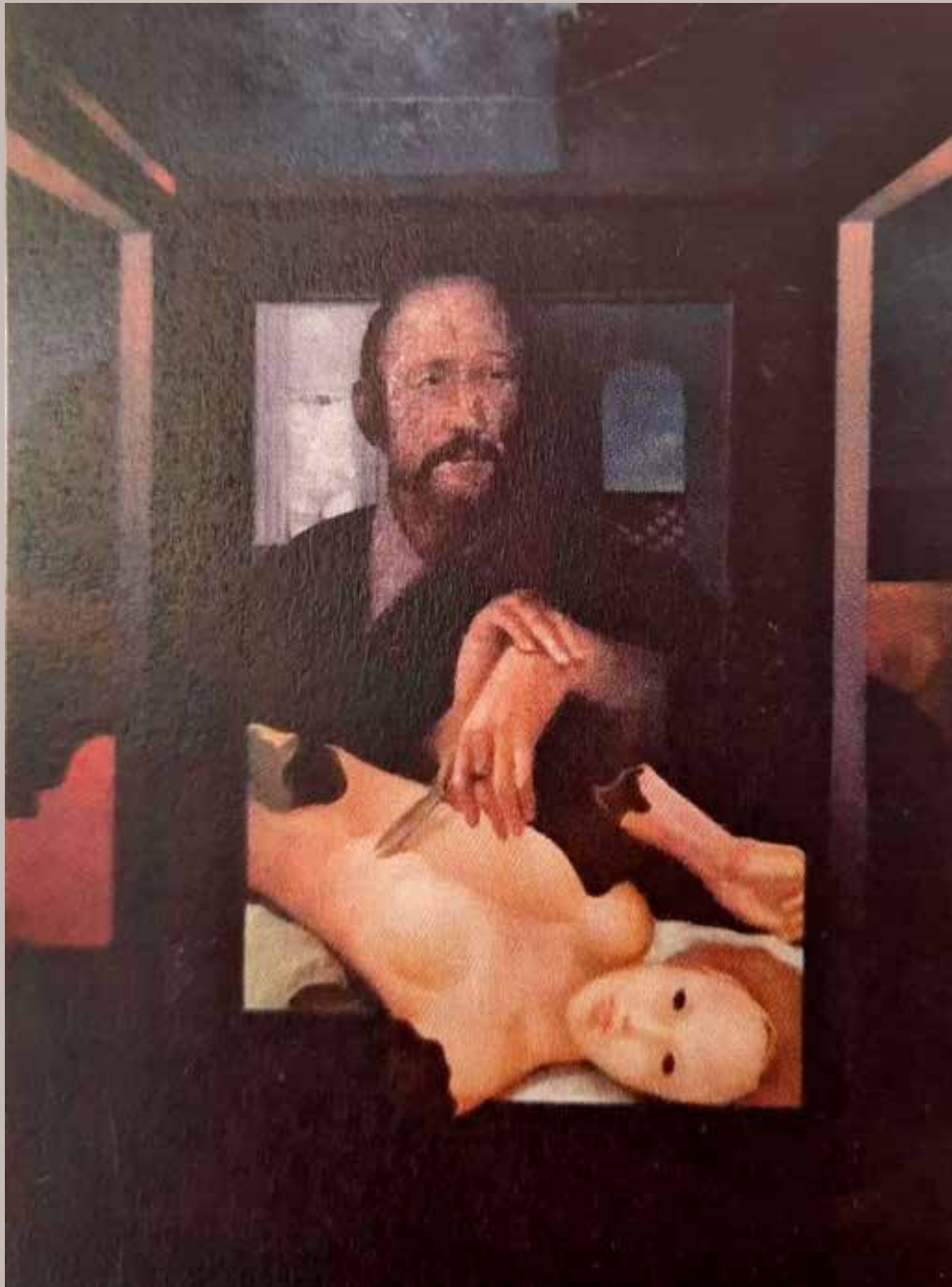
ALBERT AGULLÓ "Seqüències programades 6" 1972, (Oli sobre paper, 35 x 28 cm)

ANTONI COLL "Opus 1012" 1973, (*Oli sobre taula, 73 x 60 cm*)

ANTONI COLL "Opus 1024" 1973, (*Oli sobre taula, 92 x 61 cm*)

ANTONI COLL "Retrato de Sixto" 1973, (*Oli sobre taula, 122 x 90 cm*)

ALBERT AGULLÓ "H-0093 Biennial de Basilea" 1973, (*Oli sobre llenç, 73 x 92 cm*)

ALBERT AGULLÓ "Massificats" 1973, (*Oli sobre llenç, 92 x 73 cm*)

ALBERT AGULLÓ "El para-Xocs. Biennial de Basilea" 1973, (Oli sobre llenç, 92 x 73 cm)

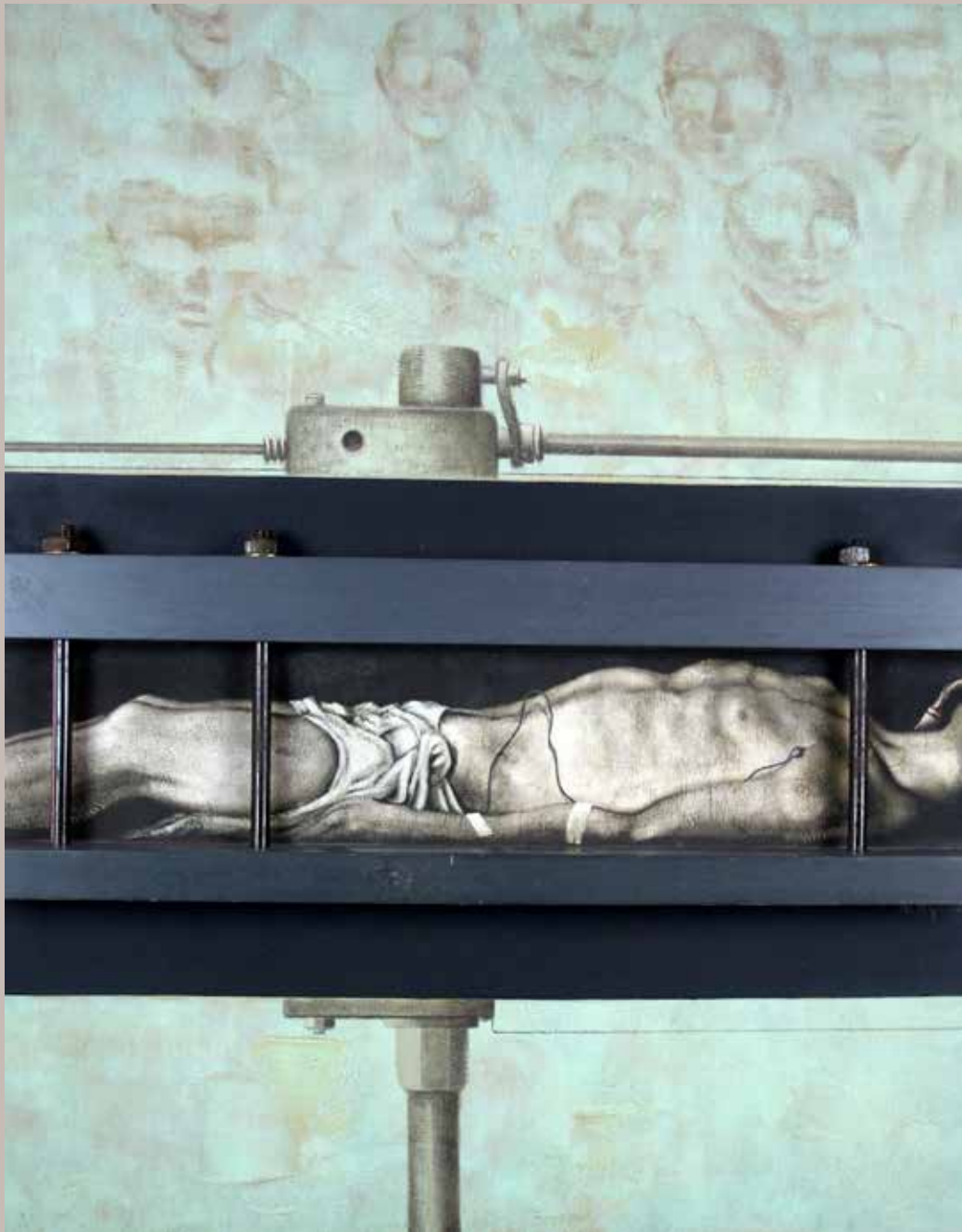
SIXTO MARCO "Serie L'home, Pels imperits a cap" 1973, (Oli sobre taula, 60 x 49 cm)

SIXTO MARCO "Serie L'home, Homenatge al Grup D'Elx" 1973, (Oli sobre taula, 91,5 x 79,5 cm)

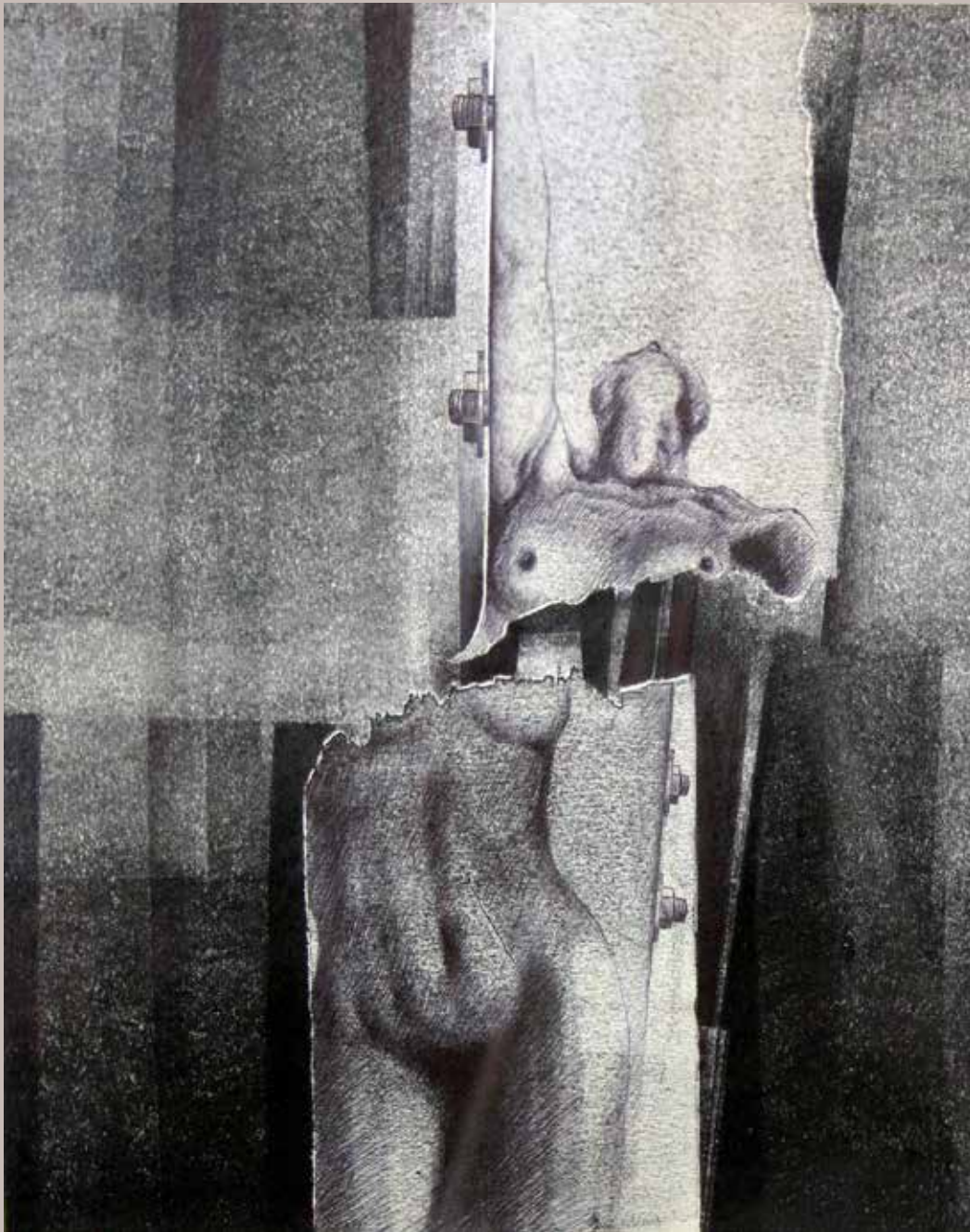
JOAN CASTEJÓN "Homes ferits (estudi)" 1974, (*Cera sobre paper, 100 x 70 cm*)

ALBERT AGULLÓ "Capturat" 1974, (*Oli sobre taula, 92 x 73 cm*)

SIXTO MARCO "Serie L'home. Tríptic del Llibre del bon Amor" 1974, (*Oli sobre fusta, 98 x 199 cm*)

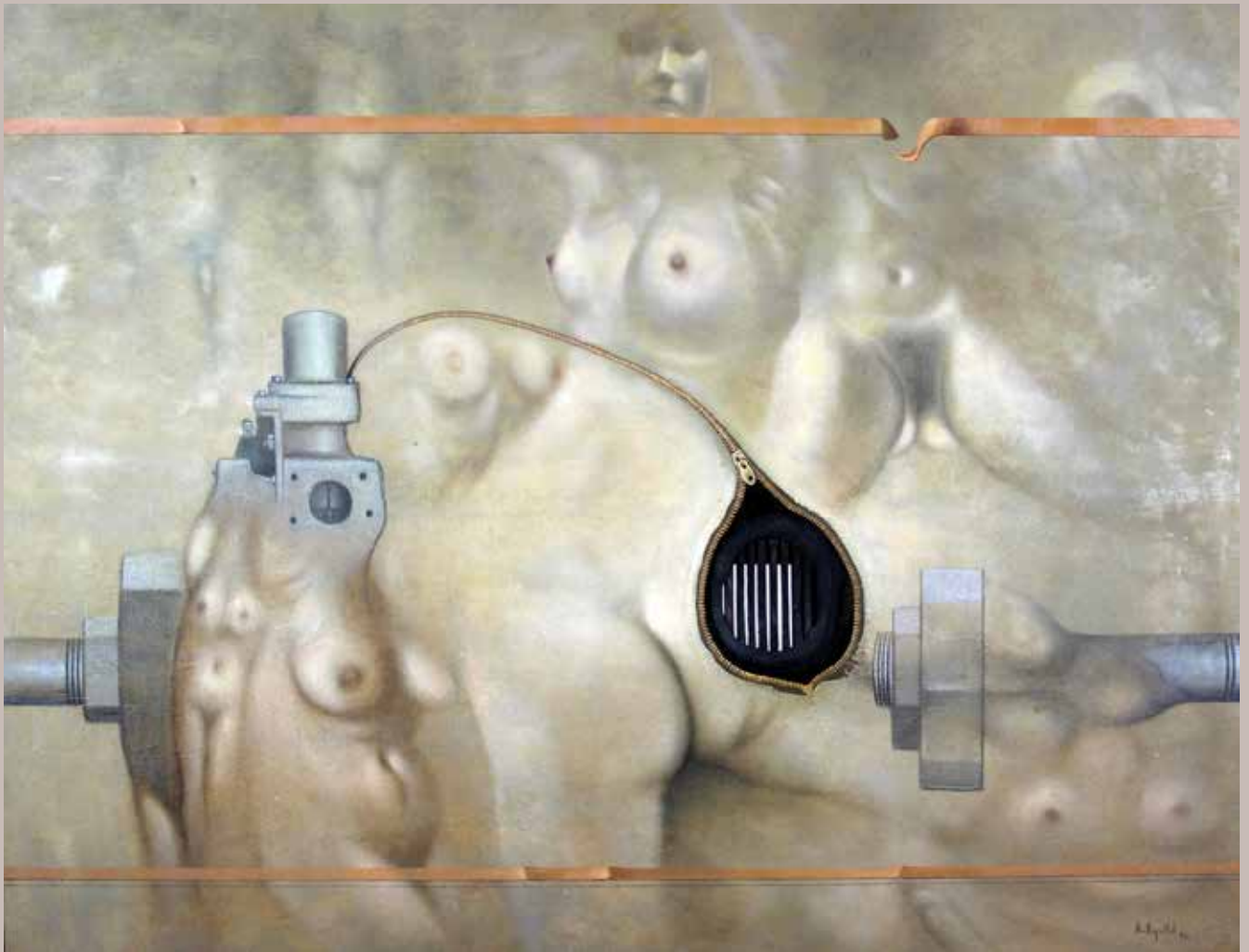
ALBERT AGULLÓ "Caragolada" 1975, (*Dibuix a bolígraf, 35 x 27 cm*)

SIXTO MARCO "Serie L'home. La sindría" 1975, (Oli sobre taula, 104,5 x 84 cm)

JOAN CASTEJÓN "Made in U.S.A." 1976, (Cera sobre paper, 62 x 46 cm)

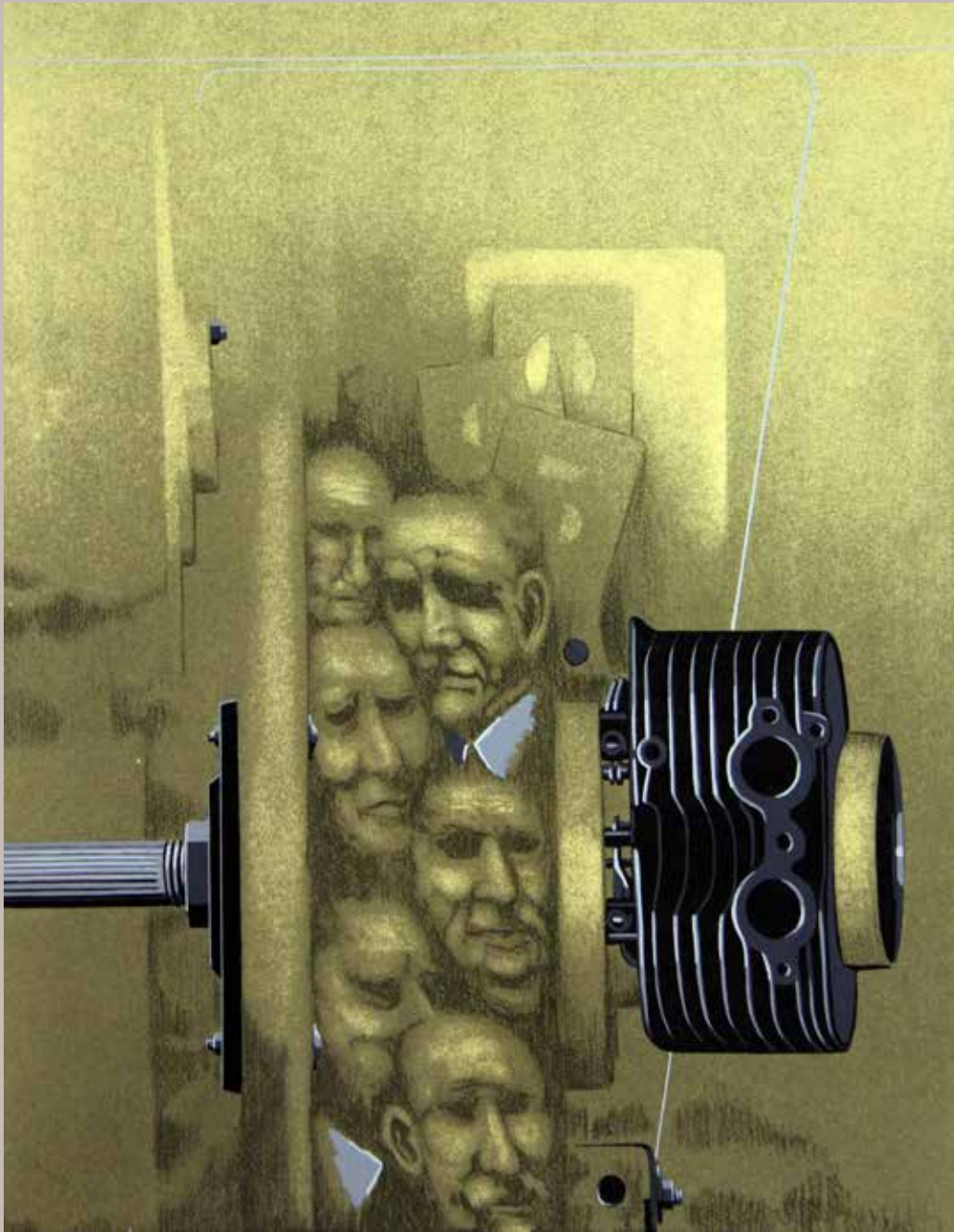
ALBERT AGULLÓ "Gran somni" 1976, (*Oli sobre taula, 89 x 116 cm*)

JOAN CASTEJÓN "Personatge Històric" 1977, (Oli sobre llenç, 100 x 70 cm)

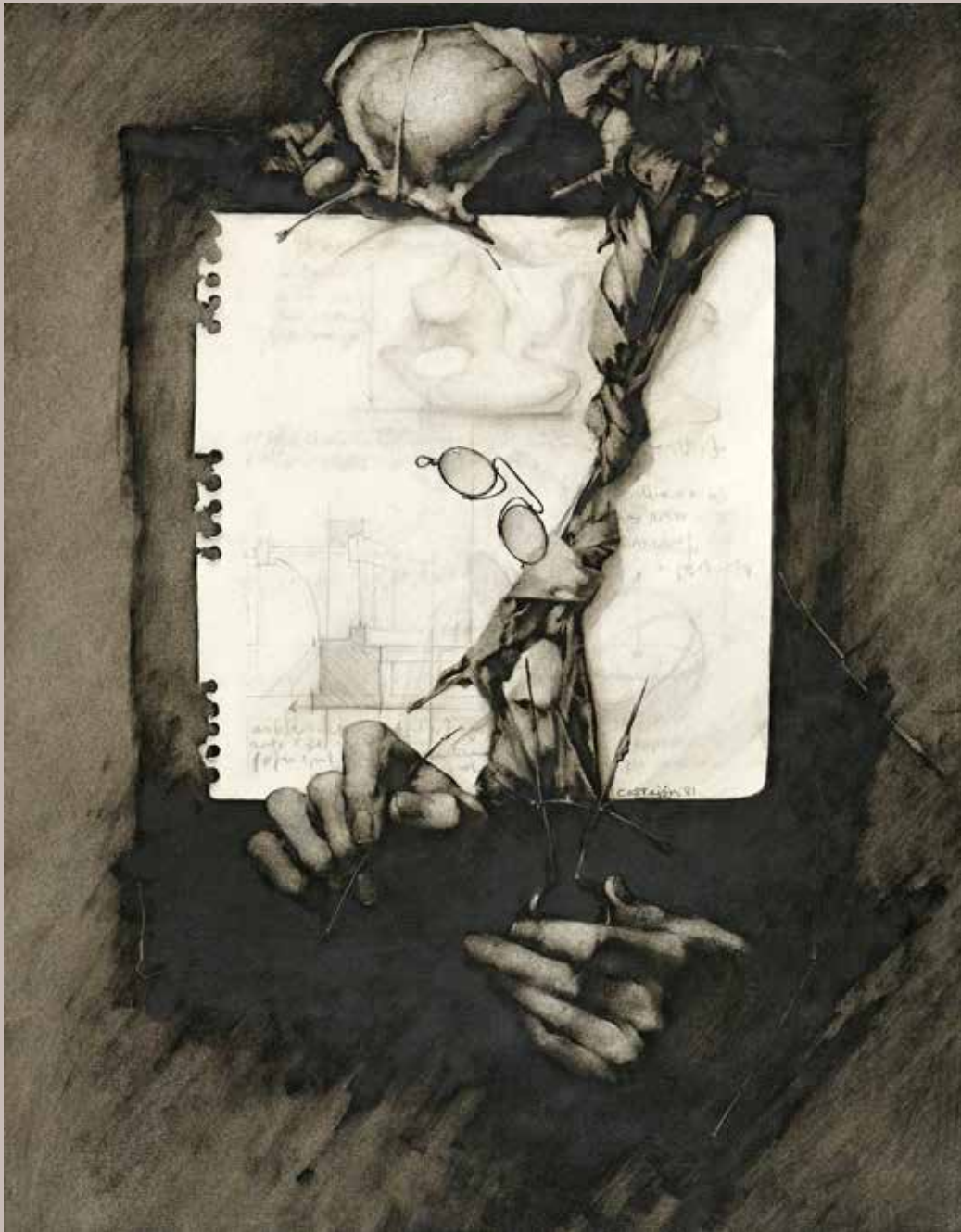
JOAN CASTEJÓN "Madame en groc i blau" 1977, (Oli sobre llenç, 116 x 89 cm)

ALBERT AGULLÓ "Sense títol" 1977, (*Serigrafia, 44 x 33 cm*)

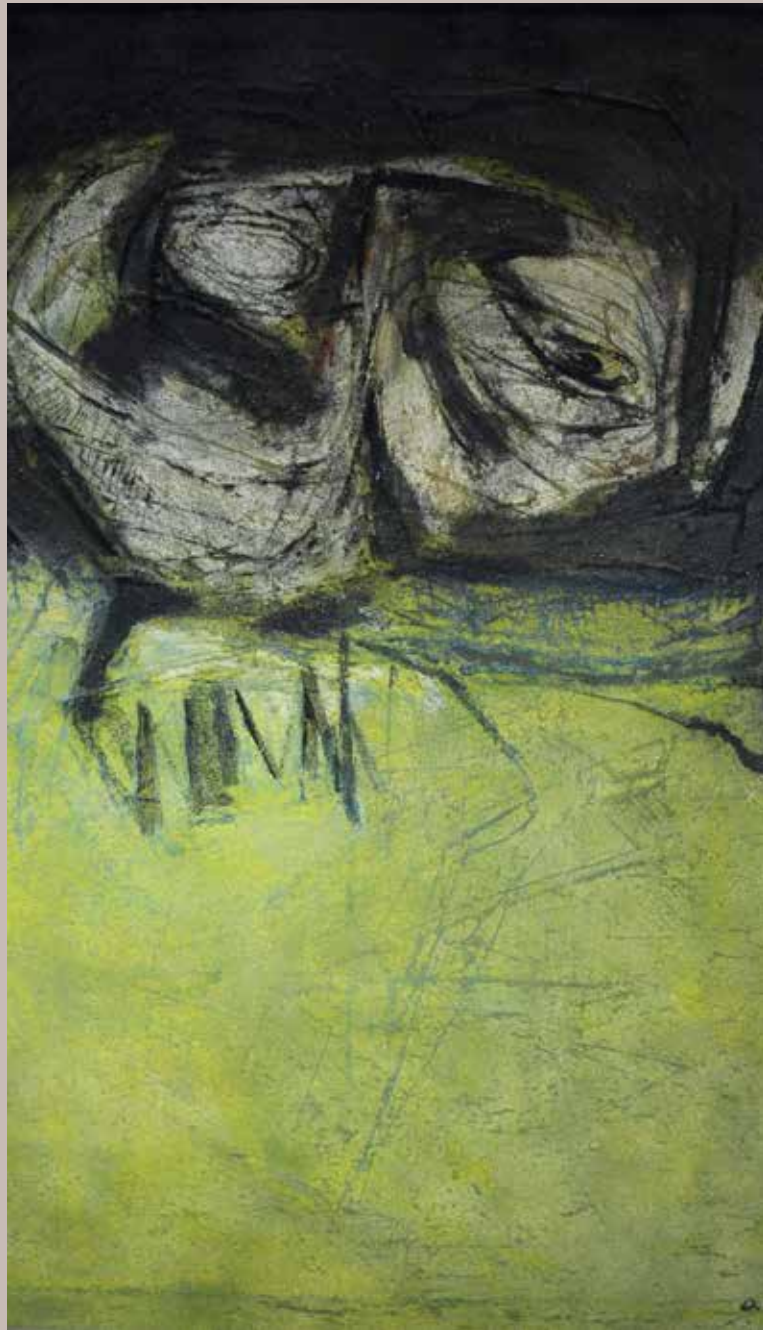
ANTONI COLL "Sense títol" 1980, (Oli sobre llenç, 100 x 81 cm)

JOAN CASTEJÓN "L'erudit" 1981, (Oli sobre paper, 65 x 51 cm)

JOAN CASTEJÓN "Doble retrat" 1985, (*Cera sobre paper, 65 x 48 cm*)

ALBERT AGULLÓ "Cara trencada" 1986, (Acrílic sobre llenç, 146 x 114 cm)

ALBERT AGULLÓ "Paisatge desolat" 1986, (Acrílic sobre llenç, 122 x 99 cm)

ALBERT AGULLÓ "Paisatge de Fuerteventura" 1988, (*Mixta sobre llenç, 114 x 146 cm*)

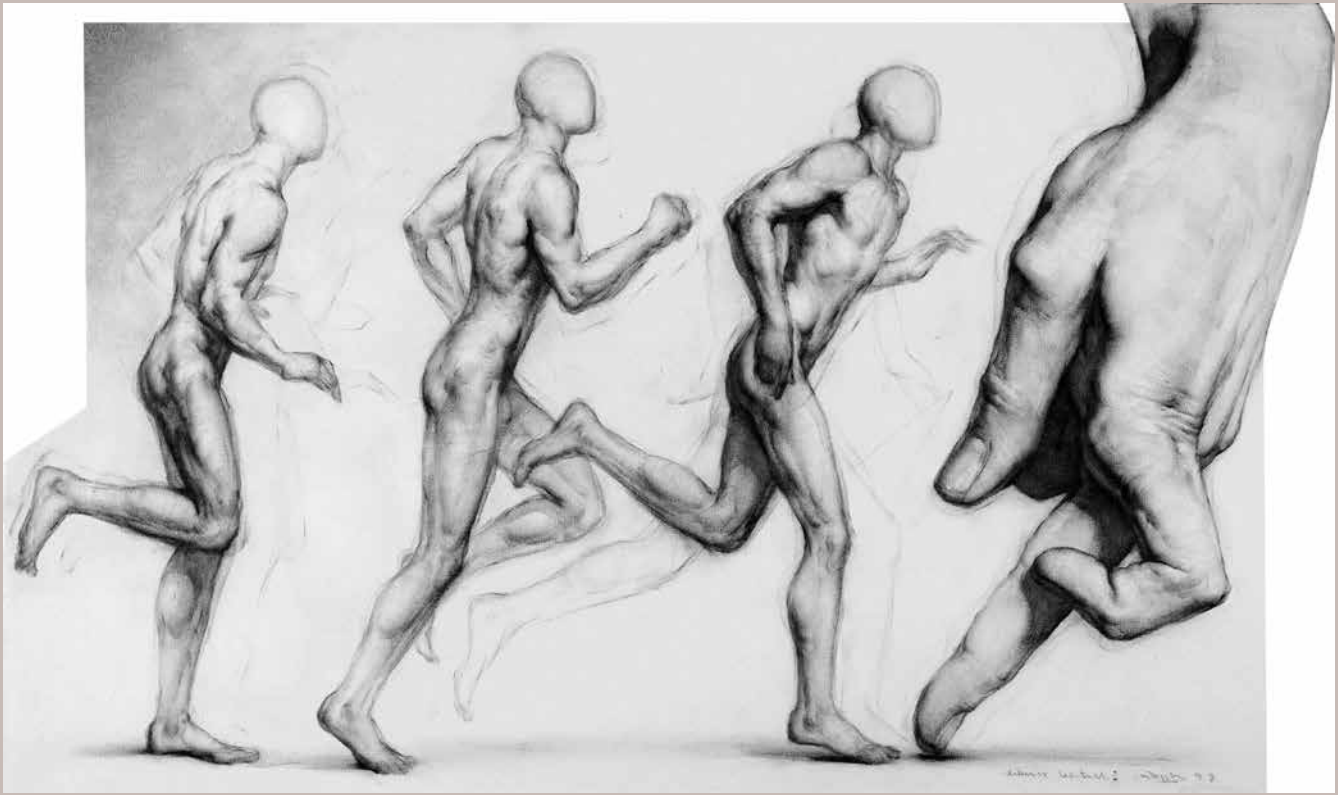
JOAN CASTEJÓN "A Walt Whitman" 1992, (Cera sobre paper, 76 x 56 cm)

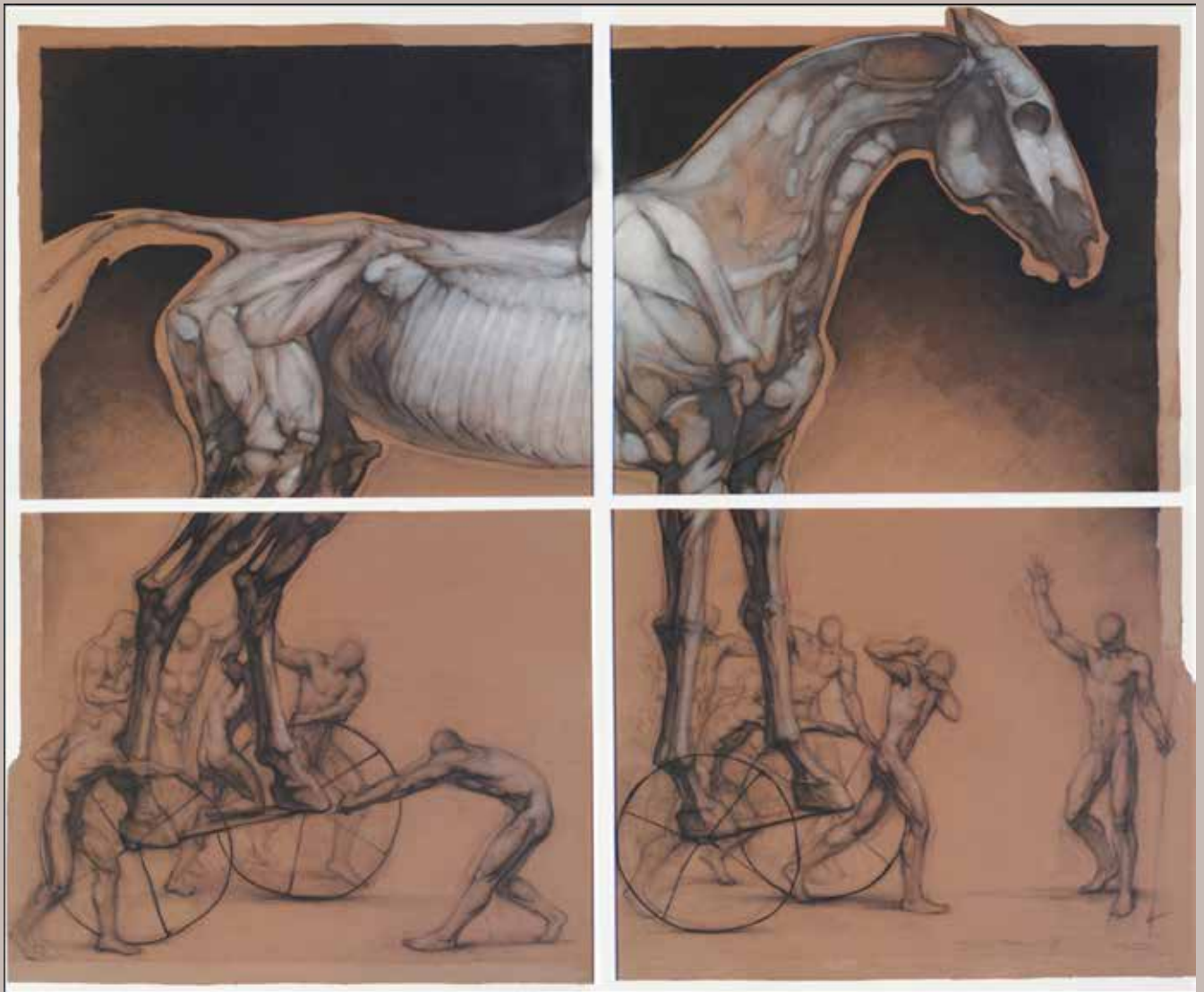
ANTONI COLL "Serie Andraxt" 1997, (Oli sobre llenç, 65 x 44 cm)

ALBERT AGULLÓ "Per al meu pare" 1997, (Oli sobre taula i bolígraf, 72 x 92 cm)

JOAN CASTEJÓN "Dibuix teatral I" 1998, (Cera sobre paper, 65 x 110 cm)

JOAN CASTEJÓN "Tiris i Troians" 1999, (Cera i oli sobre paper, 200 x 240 cm)

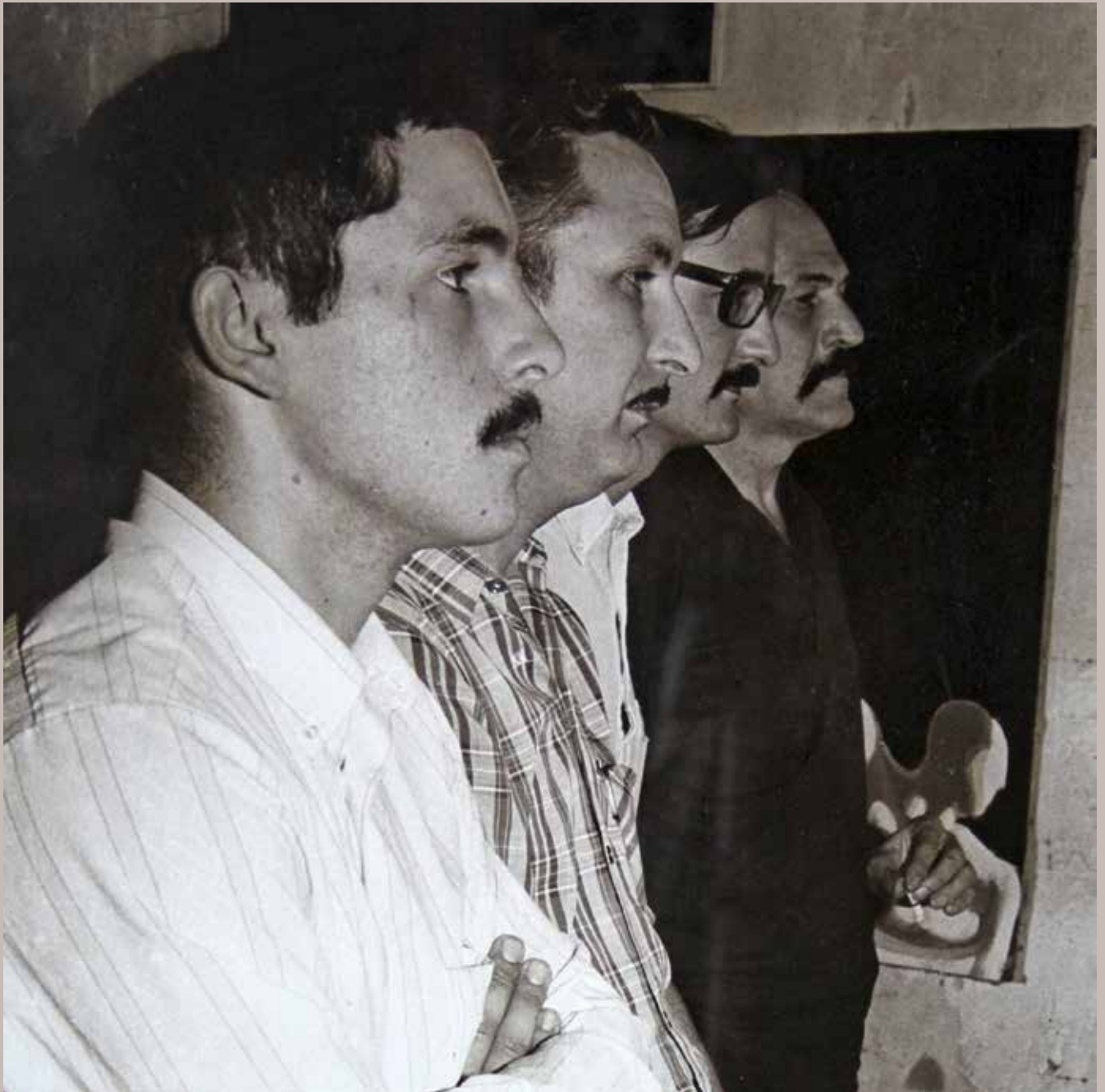
JOAN CASTEJÓN "Espacial IV" 2001, (Oli sobre llenç, 140 cm diàmetre)

ANTONI COLL "Navegant cap el Sud" 2004, (*Cera sobre paper, 60 x 40 cm*)

JOAN CASTEJÓN "Paisatge atmosfèric II" 2019, (Oli sobre llenç, 150 x 150 cm)

JOAN CASTEJÓN, ALBERT AGULLÓ, ANTONI COLL I SIXTO MARCO

SIXTO MARCO (1916-2002)

Parlar de Sixto Marco és parlar del Grup d'Elx, que va romandre actiu de 1966 a 1975 amb els artistes nuclears Albert Agulló, Joan Castejón, Antoni Coll i Sixto Marco, que no van convergir en un llenguatge comú, però sí que ho van fer en influències, objectius i preocupacions similars resumides en la idea de la funció social de l'art, neutralitzant el seu caràcter purament mercantilista. Sixto es va iniciar cap a 1951 amb una obra expressionista d'olis lligats al Misteri d'Elx com els que presentem a l'Exposició. En els seixanta comença el període microscòpic basat en l'univers vegetal i animal fins a arribar a la sèrie l'Home, desenvolupant una plàstica simbòlica centrada en la naturalesa humana amb un cert *horror vacui* replet d'ensomnis i elements onírics, fins a la dècada de 1980 en la qual inicia l'etapa còsmica de formes fugaces. Va ser una personalitat clau per a la cultura d'Elx.

69

ALBERT AGULLÓ (1931-2018)

Professor de l'Escola de l'Hort del Xocolater i membre del Grup d'Elx, va participar activament en la fundació del Museu d'Art Contemporani d'Elx. Els seus inicis van ser figuratius, centrats en l'aspecte social i els barris marginats d'Elx, fins a arribar a l'Informalisme en la dècada dels 60, incorporant matèria pictòrica a les seues obres, fusta, terres i altres elements. Va intentar plasmar en les obres la tragèdia que viu l'ésser humà i la seua incomunicació en un to humanitzador. Des del seu taller de l'illa de Fuerteventura, en els 80 gira la seua plàstica cap a la soledat, el descans i la tranquil·litat, amb la temàtica de paisatges.

ANTONI COLL (1942-2022)

Mallorquí membre del Grup d'Elx durant els seus anys a Elx, redirigeix la mirada amb una certa ironia cap a la denúncia de la massificació de l'home i, sobretot, la dona, en concret del cos utilitzat per a fins comercials. Empra per a denunciar aquesta realitat una pintura de factura contemporània amb aportacions a l'Art Pop en les seues seriacions repetitives d'homes i dones, així com al moviment surrealista. Investigador de l'òptica i la geometria, parteix del cercle com a aglutinant de l'espai que utilitza i ordena les seues composicions sense renunciar a un cert classicisme oníric.

JOAN CASTEJÓN (1945)

Estudia per lliure en Sant Carles (València). Desenvolupa una plàstica neofigurativista en la qual la figura humana, aïllada o en xicotetes comunitats, es llisca per mapes existencialistes personals i espais sense direcció aparent. Integrant del Grup d'Elx, treballa el dibuix a cera o al llapis, buscant plasmar les seues vivències amb imatges en moviment o descarnades de fort simbolisme. La seua tècnica revela a un gran coneixedor del cos humà amb una minuciositat en el detall molt treballat. La producció gira al voltant del desemparament de l'ésser humà al qual situa perdut en un entorn social difícil de comprendre.

L'HORT DEL XOCOLATER (1974-1999)

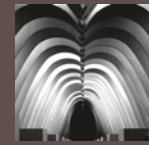
70

Va ser una fita fundacional que marcaria durant molts anys el quefer artístic a la ciutat d'Elx. Es tracta de L'Hort del Xocolater, tan lligat al Grup d'Elx, l'escola de pintura que va patrocinar l'antiga obra social de la CAM i que va formar a tants pintors i aficionats a la pintura través d'una didàctica plàstica de contacte amb la naturalesa a l'aire lliure, obrint-se a totes les edats i nivells d'educació. Els seus professors procedien precisament del Grup d'Elx: Sixto Marco, Albert Agulló, Toni Coll i Tomás Almela; i del grup Esbart Zero: Andreu Castillejos, Juan Llorens; a més d'incorporar a figures, com ara: Ulisses Blanco Carmelo Trenado, Pepa Ferrández i Dolça Quesada. Per allí van passar Dolores Sánchez Guardiola, Antonia Henarejos, Felisa Esteban, Gemma Mira i les també professores, Dolores Mullà i Antonia Soler.

LLOTJA DE SANT JORDI

PUBLICACIONS

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO, La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
23. A MIQUEL HERNÁNDEZ, Setanta-cinc per setanta-cinc.
- 2018 24. ESPAIS AVANÇATS, Escola d'Art d'Alcoi.
25. ALEXANDRE SOLER, La imaginació desbocada.
26. CRESPO COLOMER, Passió per la fotografia.
27. RIGOBERT SOLER, L'exuberància del Mediterrani.
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL, Mig segle d'Arquitectura.
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESENCIES. Itineraris plurals.
32. POLÍN LAPORTA. La memòria del temps.
33. MANUEL BOIX. La Nau de Caront.
- 2020 34. A OVIDI MONTLLOR. Vinticinquevacances. Col·lectiva.
35. PACO SEMPERE / DAVID TRUJILLO. Temps d'Art.
36. AURORA VALERO. Ritme i estructura.
- 2021 37. ISABEL-CLARA SIMÓ. Pintura & Poesia.
38. FRANCESC JARQUE. La càmera i la vida.
39. P. CANTÓ / J. CREMADES / A. ALCARAZ. Temps d'Art.
40. D'UN TEMPS D'UN PAÍS. Col·lectiva.
41. ANTONI MIRÓ. Recent Pintat.
- 2022 42. GRUP D'ELX. Col·lectiva

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

GRUP D'ELX

Alcoi, 2 Juny - 31 Juliol 2022

LLOTJA DE SANT JORDI

Elx, Agost - Setembre 2022

FUNDACIÓ MEDITERRANI

Agraïments especials a:

**Càtedra Antoni Miró d'Art
Contemporani Universitat d'Alacant**

Sixto Marco Lozano

Jose Javier Causante

Gemma Mira Gutiérrez

Joan G. Castejón

Arminda García

Asunción Agulló Serralta

Fernando Agulló Serralta

Maria Jesús Soler

Matilde Ripoll Jaen

Ajuntament d'Alcoi

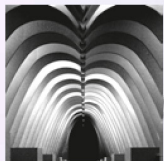
Ajuntament d'Elx

Ajuntament d'Elx

FUNDACIÓ

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021

**CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT**

**AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS**